

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/3/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619200376
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1619200376.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobcu: L. I., J.. XX.X.XXXX, S. Q. XX, S., zastúpený: Z. Ľ. N., K. X, S., proti žalovanej: S.. S. J., J.. XX.XX.XXXX, L. XX, S., L.: Z.. S. I., L. XXB, S., o zaplatenie 1.155,71 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 7C/8/2019-93 z 8.6.2021 v spojení s uznesením č. k. 7C/8/2019-111 z 20.9.2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vzájomnou žalobou podanou v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/76/2016, doručenou súdu dňa 2. 7. 2018 sa žalobca (v konaní v postavení žalovaného) domáhal od žalovanej zaplatenia 1.155,71 eura, spolu s úrokom z omeškania 5% ročne od 1.7.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Vzájomnú žalobu odôvodnil tým, že sporové strany sú podielovými vlastníkami stavby rodinného domu, zapísanej v katastri nehnuteľností vedenom pre katastrálne územie N. na liste vlastníctva č. XXXX (ďalej len „rodinný dom“) každý v podiele 1 a žalovaná nespláca úver, ktorý im bol poskytnutý W. G. N., M..N., na základe zmluvy o úvere z 10.10.2012 č. D.-S.-XXXXXXXX-XXXX-K.-F., použitý na výstavbu domu, ktorý začali užívať v novembri 2012. V októbri 2013 žalovaná z domu odišla a v apríli 2014 dom prestal užívať i žalobca. Od novembra 2012 do mája 2014 splácal úver žalobca a za uvedené obdobie splatil 8.655,04 eura. Žalovaná od mája 2018 prestala úver splácať, žalobca od mája 2018 do júna 2018 uhradil dve splátky po 388,72 eura, spolu 777,44 eura. Za vodu uhradil 17.6.2013 sumu 17,74 eura, 10.2.2014 sumu 22,46 eura a 9.5.2014 sumu 14,60 eura, potom začala poplatky za vodu platiť žalovaná. Od novembra 2012 do júna 2018 žalobca zaplatil za plyn 1.626,95 eura, za elektrinu 725,83 eura, za vodu 54,80 eura a za koncesionárske poplatky 153,12 eura; spolu so splátkami úveru 9.417,98 eura a poplatkami za vedenie úverového účtu 24,50 eura uhradil 12.003,18 eura, pričom žalovaná na splátkach úveru uhradila 9.691,76 eura, teda o 2.311,42 eura menej ako žalobca. Vzájomnou žalobou si preto uplatnil 1.155,71 eura (polovicu z 2.311,42 eura).

2. Žalovaná navrhla žalobu zamietnuť. Mala za to, že za úkon smerujúci k započítaniu pohľadávky žalobcu možno považovať jeho podanie z júla 2018, a teda splátky úveru za obdobie od mája 2018 do júna 2018 nie sú spôsobilé na započítanie s jej nárokom uplatňovaným v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/76/2016, nakoľko v čase vzniku pohľadávok žalovanej neexistovali. K nároku na priznanie pohľadávok za plyn a elektrinu za obdobie do júla 2016 vzniesla námietku premlčania. Poukázala na to, že z predložených dokladov je zrejmé, že žalobca v roku 2017 uhradil zálohu za plyn 80,66 eura a za rok 2018 48 eur, spolu 128,66 eura, pričom vyúčtovanie za toto obdobie nepredložil. K platbám za

elektrinu poukázala na to, že v dokladoch je označené odberné miesto N. Č.. XXX, pričom so žalobcom sú spoluvlastníkmi domu so súp. č. XXX; z dokladov vyplýva, že žalobca za obdobie od júla 2016 do júla 2018 uhradil za elektriku 192,80 eura, doklady SIPO však nepredložil, predložil doklady o 13-tich platbách, spolu v sume 60,32 eura, z ktorých sa však nedá zistiť, že ide o odberné miesto N. Č.. XXX.

3. Súd prvej inštancie pri posudzovaní veci vychádzal zo skutkového stavu zisteného dokazovaním listinami založenými v spise. Z dokladov SIPO za obdobie od januára 2013 do júla 2016 zistil, že žalobca na zálohách za plyn a úhradách nedoplatkov zaplatil 2.197,11 eura, za toto obdobie mal preplatok 93,98 eura a 890,84 eura; žalobca doklady za obdobie september 2014, júl 2015, marec 2016 až máj 2016 a júl 2016 nepredložil. Za obdobie od augusta 2016 do mája 2018 predložil doklady SIPO na sumu 128,66 eura; doklady za august 2016 až december 2016, február 2017, máj 2017, október 2017 až január 2018 nepredložil. Z predložených dokladov vyplynulo, že žalobca uhradil za energie dodávané do domu 1.340,95 eura, pričom doklady SIPO, okrem dokladov za obdobie január 2013, apríl 2013, júl 2013 a august 2013 vystavených na meno žalovanej, sú vystavené na meno žalobcu a ako adresa je uvedená N. Č.. O.. XXX. Z kópií poštových poukážok o platbách G. I. N. zistil, že 17.6.2013 bola uhradená suma 17,74 eura, 10.2.2014 suma 22,46 eura a 9.5.2014 suma 14,60 eura, z listu Západoslovenských elektrární z 20.6.2018 zistil, že za odberné miesto N. Č.. XXX bolo od januára 2014 do júla 2016 uhradených 1.000,34 eura a preplatky boli spolu v sume 398,79 eura, od septembra 2016 do júna 2018 suma 80 eur a preplatok bol 26,72 eura. Zo zmluvy o združenej dodávke elektriny zo 6.11.2013 zistil, že žalobca túto uzavrel na odberné miesto N. Č.. XXX.

4. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovení § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, § 451 ods. 1 a ods. 2, § 511 ods. 1 až ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 150 ods. 1, § 151 ods. 1 a ods. 2, § 152 Civilného sporového poriadku a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Mal za nesporné, že strany sporu boli podielovými spoluvlastníkmi rodinného domu, zo spisu sp. zn. 7C/76/2016 vyplynulo, že rodinný dom spoločne užívali od novembra 2012 do októbra 2013, kedy sa žalovaná odsťahovala a žalobca dom užíval do apríla 2014; dohodu o platení za energie dodávané do domu sporové strany neuzavreli, a tak sa mali na ich úhrade podieľať podľa spoluvlastníckych podielov, každý v jednej polovici. V prípade úhrad za plyn, keďže na dokladoch SIPO, okrem dokladov k platbe za január 2013, apríl 2013 a august 2013, na ktorých je meno žalovanej a adresa L. XX, S., je uvedené meno žalobcu s adresou N. Č.. O. XXX, a keď žalobca nepredložil doklady za celé rozhodné obdobie, ale len na sumu 1.340,95 eura, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca nepreukázal úhradu poplatkov za plyn práve na predmetný rodinný dom so súpisným číslom XXX. K platbám za elektrinu z oznámenia Západoslovenských elektrární z 20.6.2018 vyplynulo, že adresa miesta spotreby je N. Č.. XXX, a rovnako z vyúčtovacích faktúr, ktoré sú adresované na žalobcu, a to buď na adresu N. Č.. XXX M. W.. S.. Q. XX, S.. Žalobca nepreukázal, že predloženými poštovými poukážkami a prostredníctvom služby SIPO platil za elektrinu dodávanú do spoločného rodinného domu, a že samotná evidencia platieb neznamena, že tieto uhradil práve žalobca, k čomu poukázal na poštovú poukážku z 21.10.2013 s uvedením žalovanej ako odosielateľkou, ktorou bola uhradená platba L. D., M..N.. Na dokladoch SIPO k úhradám koncesionárskych poplatkov je uvedené meno žalobcu a adresa N. Č.. XXX, a teda nie je preukázané, že platby boli hradené za spoločný rodinný dom. Pri platbách G. I. N., jedna poštová poukážka je vystavená na meno žalovanej a dve na meno žalobcu, avšak z nich nie je možné zistiť, či nimi boli uhradené dodávky vody do spoločného rodinného domu. Doklad o úhrade splátok úveru za máj a jún 2018 v sume 777,44 eura žalobca nepredložil. Súd prvej inštancie k tomuto poukázal na konania vedené pod sp. zn. 7C/76/2016, sp. zn. 27C/120/2017 a sp. zn. 31C/178/2018, v ktorých žalovaná žiadala priznať pohľadávku odvodzovanú od splátok úveru za ďalšie obdobia, a žalobca v týchto konaniach nežiadal, aby mu boli započítané s pohľadávkou uplatňovanou žalobou. Keďže žalobca nepreukázal, že uvádzané platby uhradil za energie dodané do domu, ktorý bol v spoluvlastníctve jeho a žalovanej, súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol, pričom podotkol, že bolo jedine v dispozičnej sfére žalobcu zmluvné vzťahy s jednotlivými dodávateľmi energií zmeniť, resp. ukončiť, ktoré žalovaná toto nemala, nakoľko nebola zmluvnou stranou v dodávateľských vzťahoch.

5. K námietke premlčania vznesenej žalovanou súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že špecifikovaná vzájomná žaloba o priznanie 1.155,71 eura bola doručená súdu dňa 2.7.2018, a až z tohto podania bolo zrejmé, za aké obdobia si žalobca uplatnil nárok na preplatenie platieb za energie. Keďže si žalobca uplatnil i nárok na preplatenie platieb za energie uhradené za obdobie od januára 2013 do júna 2016, tieto by sa v prípade preukázania, že boli platené na spoločný rodinný dom, považovali za premlčané.

6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v konaní plne úspešná, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a navrhol ho zmeniť a jeho žalobe vyhovieť a priznať mu nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnil tým, že v konaní nebolo sporné, že za mesiace máj a jún 2018 uhradil dve úverové splátky spolu v sume 777,44 eura, a ani to, že od začiatku užívania rodinného domu, t.j. od novembra 2012 uhrádzal platby za elektriku, plyn a vodu a koncesionárske poplatky, a to i v prípade, že zmluvy o dodávke niektorých médií uzavrela s ich dodávateľom žalovaná ako výlučná vlastníčka pozemku, na ktorom je rodinný dom postavený. Keďže od roku 2014 dom neužívali, boli platby za služby spojené s užívaním domu na základe jeho žiadosti znížené na minimum, a teda uhrádzal len poplatky nevyhnutné k zachovaniu úžitkových vlastností domu a zamedzeniu možnému odpojeniu od niektorej z energií; všetky doklady o platbách, ktorými disponoval, v konaní predložil. Ak žalovaná nepreukázala, že za služby spojené s užívaním domu platila ona, je logické, že tieto uhrádzal on. Poukázal na to, že dodávateľia pri uzatváraní zmlúv o dodávke služieb bežne ako adresu odberného miesta uvádzajú namiesto čísla domu práve parcelné číslo, čo bolo aj v danom prípade, nakoľko rodinný dom v čase uzatvárania zmlúv ešte nebol skolaudovaný a nemal pridelené súpisné číslo a žalobca v tom čase mal evidovaný trvalý pobyt na adrese N. Č.. XXX; už v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/76/2016 preukázal, že platby za elektrinu boli uhrádzané práve za predmetný rodinný dom, ktorý je postavený na parcele č. 1879/14. Podotkol, že koncesionárske poplatky bol povinný platiť, a to v zmysle ustanovenia § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Mal za to, že súd prvej inštancie sa s uvedenými skutočnosťami nedostatočne vysporiadal a aj ich nesprávne právne posúdil; nesprávne vyhodnotil aj premlčanie uplatňovaného nároku, k čomu poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 31.1.2018 sp. zn. 10Co/60/2017, ktorým zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie vynesenom v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/76/2016 a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

8. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Zopakovala, že nárok na priznanie náhrady platieb za obdobie pred doručením žaloby na súd sú premlčané. Mala za to, že žalobca nárok nepreukázal a poukázala na to, že žalobca ako zmluvná strana dodávateľa energií v prípade, keď sa rodinný dom neužíval, mal dodávku energií ukončiť, na základe čoho by zanikla i povinnosť uhrádzať koncesionárske poplatky. Podľa jej názoru súd prvej inštancie postupoval správne, keď neuznal nedostatočne identifikované odberné miesto, k čomu poukázala na to, že žalobca bol v čase tohto konania vlastníkom aj iných nehnuteľností, a preto je presná špecifikácia odberného miesta nevyhnutná. Stotožnila sa tiež so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal úhradu splátok úveru v sume 777,44 eura.

9. Žalobca v odvolacej replike zotrval na podanom odvolaní a poukázal na to, že žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu len zopakovala tvrdenia uvedené v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa však nestotožnil a zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v odvolaní.

10. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny (§ 378 ods. 1 CSP). Rozsudok verejne vyhlásil 31.1.2023 (§ 219 ods. 3 CSP).

11. Po preskúmaní súdneho spisu sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal nárok na 1.155,71 eura, uplatnených pôvodne v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 7C/79/2016 vzájomnou žalobou. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z nespornej skutočnosti, že v období, za ktoré si žalobca uplatňuje nárok, t.j. od januára 2013 do júna 2018, boli sporové strany podielovými spoluvlastníkmi predmetného rodinného domu a že žalobca v danom období uhrádzal na základe zmluvy o združenej dodávke plynu a elektriny cenu ich dodávku a koncesionárske poplatky a uhradil tri platby za dodávku vody do rodinného domu. Právne posudzoval zistené skutočnosti podľa ustanovení § 511 ods. 1 až ods. 3 a § 451 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka o spoločných záväzkoch a bezdôvodnom obohatení a dospel k záveru, že žalobca a žalovaná

nemali žiadnu dohodu o platení poplatkov za energie a preto sa mali na ich úhrade podieľať podľa vlastníckych podieloch na predmetnom rodinnom dome. Uvedený záver podľa názoru odvolacieho súdu nie je správny, nakoľko nevyplýva z ustanovenia § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže v prípade spoločného rodinného domu, právny predpis, rozhodnutie súdu a ani dohoda účastníkov nestanovili, že v prípade úhrad za dodávku elektriny, plynu a vody do nej, má povinnosť plniť tomu istému veriteľovi viac dlžníkov spoločne a nerozdielne.

12. Podľa ustanovenia § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku správne poukázal na to, že zmluvy o dodávkach elektriny, plynu a vody mal uzavreté výlučne žalobca, ktorému tak vznikla povinnosť za ich dodávku zaplatiť. Táto povinnosť však nebola spoločná a na jej splnenie sa žalobca zaviazal sám. Ten v konaní tvrdil, že išlo o služby spojené s užívaním domu, ktorých poskytovanie bolo obmedzené len na tzv. udržiavacie poplatky, nevyhnutné k zachovaniu úžitkových vlastností domu a zamedzeniu možnému odpojeniu rodinného domu od niektorej z energií, ktoré považoval za potrebné pre jeho predaj. V konaní nebolo preukázané ako sa strany dohodli uhrádzať za energie dodávané do domu, a preto pokiaľ zmluvy o dodávke a úhradách za ne uzavrel výlučne žalobca, nie je možné považovať povinnosť uhrádzať za dodávky energií do spoločného domu za spoločný záväzok. Žalobca tvrdenie, že dodávka energií do spoločného domu bola nevyhnutná pre zachovanie jeho úžitkových vlastností (v súvislosti s čím by bolo možné uvažovať o bezdôvodnom obohatení žalovanej, ktorá by tieto prostriedky musela vynaložiť na spoločný majetok, aby sa neznehodnotil), napriek tomu, že túto skutočnosť žalovaná v spore namietala, nepreukázala. Na základe uvedených dôvodov vyhodnotil odvolací súd záver súdu od nedôvodnosti žaloby v časti o náhradu polovice zaplatených energií, dodaných do rodinného domu ako vo výroku vecne správny a ďalej sa nezaoberal odvolacou námietkou týkajúcou sa posúdenia premlčania nároku za obdobie od januára 2013 do júna 2016.

13. K skutkovým zisteniam o úhrade splátok úveru za mesiace máj a jún 2018, ktoré podľa žalobcu neboli sporné, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, podľa ktorého žalovaná vo vyjadrení k vzájomnej žalobe podanej v konaní vedenom pred súdom prvej inštancie pod sp. zn. 7C/76/2016 namietala, že takáto pohľadávka neexistovala. Medzi stranami nebolo sporné, že uzavreli 10.10.2012 s W. G. N., M..N., ako spoludlžníci zmluvu o úvere, ktorou sa zaviazali spoločne a nerozdielne vrátiť banke úver a zaplatiť úroky podľa podmienok dohodnutých v zmluve. V danom prípade išlo o spoločný dlh v zmysle ustanovenia § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko účastníkmi zmluvy o úvere bolo dohodnuté, že žalobca a žalovaná budú splácať úver veriteľovi (banke) spoločne a nerozdielne a keďže nebolo dohodnuté inak, bol podiel oboch na dlhu rovnaký. Žalobca na preukázanie skutočnosti, že uhradil splátky úveru v máji a júni 2018, čo žalovaná v konaní popierala a tvrdila, že splátku za máj 2018 uhradila ona, nepredložil súdu žiaden dôkaz. Nepreukázanie tohto tvrdenia viedlo súd prvej inštancie k správne záveru, že aj v tejto časti je potrebné žalobu zamietnuť.

14. Na základe preskúmania obsahu spisu a napadnutého rozsudku podľa dôvodov uvedených v odvolaní dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie žalobného návrhu a dospel k správne záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť.

15. Vzhľadom na to, že žalobca v odvolaní neuviedol skutočnosti, ktoré by preukazovali nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a odvolací súd ním uvádzané tvrdenia nepovažoval za spôsobilé privodiť jeho zmenu, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).